

LECTURA

El somni d'ESPURNA

Temps era temps hi havia un poblet anomenat Arc de Sant Martí. Era petit, amb les seves casetes de pedra, el seu riu transparent i el seu preciós camp de gira-sols que durant l'estiu resplendia amb força.

Hi vivien molts gira-sols, però, entre tots, n'hi havia un que destacava per la seva senzillesa i la seva generositat, i també per ser el més petitet. El seu nom era Espurna i li encantava llegir i conversar amb els altres.

Sempre somiava poder viatjar algun dia i conèixer tots aquells llocs meravellosos que apareixien en els llibres d'aventures que llegia cada nit abans de dormir.

Però Espurna sabia que aconseguir això era quelcom impossible per a un gira-sol, que les seves arrels ho impedien. Ser una preciosa planta, com era ella, tenia moltes coses bones, però no podia viatjar, no sobreviuria si l'arrenquessin de la terra on havia nascut i de la que s'alimentava. No obstant això ella sabia que tots tenim quelcom màgic dins nostre, que s'anomena imaginació, així que sovint aclucava els ulls, es concentrava i recorria cada racó de la Terra.

L'endemà començava l'estiu i al camp celebraven la Festa de les Flors. Era el dia més important i divertit de l'any. Tots els gira-sols es retallaven els seus pètals per estar bonics i estrenaven alguna cosa perquè deien que portava bona sort.

Però Espurna mai no es comprava res de nou, preferia guardar els diners de la seva guardiola per a coses més importants. Tampoc es tallava els pètals perquè pensava que així, si algun dia algú s'acostava a ella buscant la seva ombra, podria oferir-la-hi. A més a més, encara que li encantava la música, sempre ballava amb molta atenció i quan algú li preguntava per què ho feia així, Espurna els contestava:

- Em fa por que caiguin les pipes, potser, en algun moment, serveixin per alimentar algú.

- Que generosa ets Espurna! Sempre estàs pensant a ajudar els altres. Li deien tots.

Quan es va fer de nit i la festa va acabar, enmig de la foscor i del silenci, un grup d'oques sobrevolaven el poblet. Venien des de molt lluny.

Al seu país havia deixat de ploure, les plantes estaven seques i no tenien res per menjar. Entre els ocells estava Fitet, que feia el viatge per primera vegada al costat del seu pare, la seva mare i el seu germà.

Portaven moltes hores volant sense aturar-se i Fitet estava molt cansat, tenia fam i també molta son, tanta que sense adonar-se'n es va adormir mentre volava, i encara que va continuar movent les ales, a poc a poc va anar caient. De sobte... boooooom!!! Va topar contra les branques d'un arbre i va anar a caure als peus d'Espurna. Quin esglai va tenir Espurna, de seguida es va acostar a ajudar Fitet, que es va despertar espantat i va cridar:

- Ahhhh! Qui ets? On estic? Com he arribat fins aquí?

- Tranquil petit, li va dir Espurna. Estàs bé? Et fa mal alguna cosa?

A Fitet li feia molt de mal una ala, se l'havia trencat en estavellar-se, per la qual cosa no podria continuar el seu viatge.

Però ell només pensava en la seva família:

- Ells no tornaran fins que acabi l'estiu. Què faré? Estaran molt preocupats per mi! On em quedaré?

- No et preocupis, els enviarem un missatge amb el següent grup d'oques que passin per aquí dient-los que estàs bé. Et quedaràs a casa meva, nosaltres et cuidarem, li va dir Espurna.

Fitet va passar a Arc de sant Martí dos mesos inoblidables, va riure, va jugar, va compartir, i encara que, de vegades es recordava molt de la seva família, se sentia feliç en aquest poblet.

Però l'estiu estava acabant i havia arribat el moment de tornar a casa, aviat tornaria a veure la seva família i els seus amics, però també havia arribat l'hora d'abandonar aquell lloc i a aquelles persones que tant l'havien estimat. Llavors se li va acudir una gran idea! Però va pensar que seria millor esperar per explicar-la a Espurna. Era una sorpresa per a ella.

L'endemà, un munt d'oques van inundar el cel d'Arc de sant Martí, tots al poble miraven sorpresos cap amunt. El pare i la mare de Fitet van veure el seu fill des d'allà dalt. Estaven desitjant donarli una abraçada.

Per fi va arribar el moment! Estaven feliços d'estar junts novament. La família de Fitet no sabia com agrair a Espurna tanta generositat, el seu petit havia estat feliç amb ells i això mai no ho oblidarien.

- Ha estat l'estiu més divertit de la meua vida! Va dir Fitet.

Espurna estava molt contenta perquè Fitet tornava a veure la seva família però també molt trista perquè arribava l'hora del comiat, havien de separar-se...

Lavors Fitet es va acostar i li va dir:

- Espurna, no estiguis trista, viatjaràs amb mi i coneixeràs tots aquests llocs que sempre vas somiar conèixer.

Espurna va obrir tant els ulls i la boca per la sorpresa que gairebé no va poder tornar a tancar-los, no podia creure el que estava sentint! Viatjar!

- Però... Fitet, jo no puc moure'm d'aquí, ja ho saps, sóc un gira-sol i les plantes no tenim cames, tenim arrels.

- Però hi ha moltes maneres de viatjar Espurna i tu ho saps, va dir Fitet. Tu tens quelcom que forma part de tu i que m'ha alimentat durant tot aquest temps, les teves pipes!

- Les meves pipes? I què faràs amb elles Fitet?, va dir Espurna

- Me les emportaré amb mi i les aniré deixant caure en tots aquests llocs meravellosos pels que passaré durant el meu viatge, així podràs conèixer-los. En tots ells naixeran preciosos gira-sols i una part de tu romandrà sempre en cadascun d'ells. Així el teu somni s'haurà complert.

Fitet va iniciar el seu vol i aquí va començar també l'aventura d'Espurna.

Ella havia estat generosa, va oferir la seva ajuda a qui ho va necessitar i sempre va pensar en els altres abans que en ella, per això va arribar el dia en què el seu somni es va complir.

